

โส ตสฺมี กณณเต สเวคปตโต หุตฺวา “มยฺหิเ อํ ภิกฺขุ ปณณ อาโรเปหิ, กณฺจิทฺเว ภตฺตี กตฺวา เอกสฺส ภิกฺขุ ทสฺสามิตฺติ อาห ๑

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น, (ครั้นเมื่อบุรุษผู้เป็นบัณฑิต) นั้น กล่าวอยู่, เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งความสลับเวช เป็น กล่าวแล้ว ว่า “(อ. ท่าน) จงยกขึ้น ซึ่งภิกษุ รูปหนึ่ง ในหนังสือ แม่แก่ข้าพเจ้า, (อ. ข้าพเจ้า) กระทำแล้ว ซึ่งการรับจ้าง อะไร ๆ นั้นเทียว จักถวาย ซึ่งภิกษา (แก่ภิกษุ) รูปหนึ่ง” ดังนี้ ๑

อิตโร “กํ เอเกน ภิกฺขุณา ปณณ อาโรปิเตนาติ น อาโรเปสิ ๑

(อ. บุรุษผู้เป็นบัณฑิต) นอกนี้ ไม่ยกขึ้นแล้ว (ด้วยอันคิด) ว่า “(อ. ประโยชน์) อะไร ด้วยภิกษุ รูปหนึ่ง ผู้ (อันเรา) ยกขึ้นแล้ว ในหนังสือ” ดังนี้ ๑

มหาทศคโตปิ เคหํ คนฺตฺวา ภริยํ อาห “ภทฺเท นคฺรวาสีโน เสฺว สงฺฆสฺส ภตฺตํ กโรณฺติ, อหิปี สฺมาทปเกน ‘เอกสฺส ภิกฺขุ เทหิตฺติ วุตฺโต, มยฺ เสฺว เอกสฺส ภิกฺขุ ทสฺสามาติ ๑

แม่ อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ ไปแล้ว สู่เรือน กล่าวแล้ว กระรยา ว่า “ดูก่อนนางผู้เจริญ (อ. ชน ท.) ผู้อยู่ในพระนคร โดยปกติ ย่อมกระทำ ซึ่งภัตต เพื่อพระสงฆ์ ในวันพรุ่ง, แม่ อ. เรา เป็นผู้อันบุคคลผู้ชักชวน กล่าวแล้ว ว่า ‘(อ. ท่าน) จงถวาย ซึ่งภิกษา (แก่ภิกษุ) รูปหนึ่ง’ ดังนี้ (ย่อมเป็น), อ. เรา ท. จักถวาย ซึ่งภิกษา (แก่ภิกษุ) รูปหนึ่ง ในวันพรุ่ง” ดังนี้ ๑

อถสฺส ภริยา “มยฺ ทลิตฺทา, กสฺมา ตยา ปฏิสฺสฺสนฺติ อวตฺตฺวา “สามิ ภทฺทกํ เต กตํ, มยฺ ปุพฺเพปิ กิณฺจิทฺตฺวา (P24) อิทานิ ทศคตา ชาตา, มยฺ อุโผปิ ภตฺตี กตฺวา เอกสฺส ภิกฺขุ ทสฺสามาติ วตฺวา, อุโผปิ นิภฺขมิตฺวา ภตฺติญฺจํ อคฺมํสุ ๑

ครั้งนั้น อ. ภรรยา (ของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ไม่กล่าวแล้ว ว่า “อ. เรา ท. เป็นคนขัดสน (ย่อมเป็น), (อ. คำ นั้น) อันท่าน พังตอบแล้ว เพราะเหตุไร” ดังนี้เทียว กล่าวแล้ว ว่า “ข้าแต่นาย (อ. กรรม) อันเจริญ อันท่าน กระทำแล้ว, อ. เรา ท. ไม่ให้แล้ว (ซึ่งวัตถุ) อะไร ๆ แมื่ในกาลก่อน เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งยาก เป็นผู้เกิดแล้ว (ย่อมเป็น) ในกาลนี้, อ. เรา ท. แม้ทั้งสอง กระทำแล้ว ซึ่งการรับจ้าง จักถวาย ซึ่งภิกษา (แก่ภิกษุ) รูปหนึ่ง” ดังนี้, แม้ทั้งสอง ออกไปแล้ว ได้ไปแล้ว สู่ที่เป็นที่กระทำซึ่งการรับจ้าง ๑

มหาเสฏฺฐิ มหาทศคตํ ทิสฺวา “กํ สมฺม มหาทศคต ภตฺตี กริสฺสสฺสิตฺติ ปุจฺจํ ๑

อ. มหาเศรษฐี เห็นแล้ว ซึ่งบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ ถามแล้ว ว่า “แน่บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ ผู้มีฐานะอันเสมอ (อ. ท่าน) จักกระทำ ซึ่งการรับจ้าง หรือ” ดังนี้ ๑

“อาม อยฺยาติ ๑

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น กล่าวแล้ว ว่า “ข้าแต่เจ้า ขอรับ (อ. อย่างนั้น)” ดังนี้ ๑

“กั กริสฺสสฺสตี ๖

(อ. มหาเศรษฐี งามแล้ว) ว่า “(อ. ท่าน) จักกระทำ ซึ่งอะไร” ดังนี้ ๖

“ยํ ตุมฺเห การุสฺสธาทิ ๖

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ กล่าวแล้ว) ว่า “อ. ท่าน (ยังกระผม) จักให้กระทำ (ซึ่งกรรม) ไດ (อ. กระผม จักกระทำ ซึ่งกรรม นั้น)” ดังนี้ ๖

“เตนหิ มยํ เสว เทว ตีณิ ภิกฺขุสฺตานิ โภเชสฺสาม, เอหิ ทารุณิ ฆาเลหิติ วาสีผรฺลํ นีหริตฺวา ทาเปลิ ๖

(อ. มหาเศรษฐี กล่าวแล้ว) ว่า “ถ้าอย่างนั้น อ. เรา ท. ยังร้อยแห่งภิกษุ ท. สอง สาม จักให้ฉัน ในวันพรุ่ง, (อ. ท่าน) จงมา, (อ. ท่าน) จงฆ่า ซึ่งพิน ท.” ดังนี้ น้อออกแล้ว ซึ่งมีดและขวาน (ยังบุคคล) ให้ให้แล้ว ๖

มหาทฺศคฺโต พาพฺพิทํ กจฺจํ พนฺธิตฺวา อุตฺสาหปฺตโต วาสี ปทาย ผรฺลํ คณฺหนฺโต ผรฺลํ หิตฺวา วาสี คณฺหนฺโต ทารุณิ ฆาเลหิติ ๖

อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ ผูกแล้ว ซึ่งกระเบน (กระทำ) ให้มัน เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งความอุตสาหะ (เป็น) ละแล้ว ซึ่งมีด ถือเอาอยู่ ซึ่งขวาน ละแล้ว ซึ่งขวาน ถือเอาอยู่ ซึ่งมีด ย่อมฆ่า ซึ่งพิน ท. ๖

อถ นํ เสฏฺฐิ อาท “สมฺม ตวํ อชฺช อติวีย อุตฺสาหปฺตโต กมฺมํ กโรสิ, กิ นุ โข การณฺนติ ๖

ครั้งนั้น อ. เศรษฐี กล่าวแล้ว (กะบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ว่า “แนะนำ ในวันนี้ อ. ท่าน เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งความอุตสาหะ เกินเปรียบ (เป็น) ย่อมกระทำ ซึ่งการงาน, อ. เหตุ อะไรหนอแล” ดังนี้ ๖

“สามิ เอกํ ภิกฺขุํ โภเชสฺสามีติ ๖

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่ นาย (อ. กระผม) ยังภิกษุ รูปหนึ่ง จักให้ฉัน” ดังนี้ ๖

ตํ สุตฺวา เสฏฺฐิ ปสฺนณฺมานโส จินฺตเตสิ “อโห อิมินา ทุกฺกํ กตํ, ‘อหํ ทฺศคฺโตติ ตฺถนฺทึภาวํ อนาปชฺชิตฺวา ‘วตฺตี กตฺวา เอกํ ภิกฺขุํ โภเชสฺสามีติ วทตฺติ ๖

อ. เศรษฐี ฟังแล้ว (ซึ่งคำ) นั้น เป็นผู้มิได้เลื่อมใสแล้ว (เป็น) คิดแล้ว ว่า “โอ (อ. กรรม) อันบุคคลกระทำได้โดยยาก (อันบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นี้ กระทำแล้ว, (อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นี้ ไม่ถึงทั่วแล้ว ซึ่งความเป็นแห่งบุคคลผู้หนึ่ง ว่า ‘อ. เรา เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งยาก (ย่อมเป็น)’ ดังนี้ ย่อมกล่าว ว่า ‘(อ. เรา) กระทำแล้ว ซึ่งการรับจ้าง ยังภิกษุ รูปหนึ่ง จักให้ฉัน’ ดังนี้” ดังนี้ ๖

เสฏฺฐิภริยาปิ ตสฺส ภริยํ ทิสฺวา “อมฺม กิํ กมฺมํ กริสฺสตีติ ปุจฺฉิตฺวา, “ยํ ตุมฺहे กาเรธาติ วุตฺเต, อุทฺทุกฺขลลาลํ ปเวเสตฺวา สุปฺปมฺสลาทีนํ ทาเปสิ ฯ

แม่ อ. ภรรยาของเศรษฐี เห็นแล้ว ซึ่งภรรยา (ของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ถามแล้ว ว่า “ดูก่อนแม่ (อ. ท่าน) จักกระทำ ซึ่งกรรม อะไร” ดังนี้, (ครั้นเมื่อคำ) ว่า “อ. ท่าน (ยังดิฉัน) ย่อมให้กระทำ (ซึ่งกรรม) ไต (อ. ดิฉัน จักกระทำ ซึ่งกรรม นั้น)” ดังนี้ (อันภรรยาของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น) กล่าวแล้ว, ให้เข้าไปแล้ว สู่โรงแห่งครกกระเดื่อง (ยังบุคคล) ให้ให้แล้ว (ซึ่งวัตถุ ท.) มีกระดั่งและสากเป็นต้น ฯ

สา นจฺจนตี วิย ตุมฺหจฺจหา วิหิ โภจฺจนตี เจว โอบุณฺหาติ จ ฯ

(อ. ภรรยาของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น เป็นผู้ทั้งยินดีแล้วทั้งร่าเริงแล้ว (เป็น) ย่อมซ้อม ซึ่งข้าวเปลือก ท. ด้วยนั้น เทียว ย่อมผัด (ซึ่งข้าวเปลือก ท.) ด้วย รวากะ (อ. หญิง) ผู้พื่อนอยู่ ฯ

อถ นํ เสฏฺฐิภริยา ปุจฺฉิ “อมฺม อติวิย ตุมฺหจฺจหา กมฺมํ กโรสี, กิณฺหุ โข การณฺนติ ฯ

ครั้งนั้น อ. ภรรยาของเศรษฐี ถามแล้ว (ซึ่งภรรยาของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ว่า “ดูก่อนแม่ (อ. ท่าน) เป็นผู้ทั้ง ยินดีแล้วทั้งร่าเริงแล้ว เกินเปรียบ (เป็น) ย่อมกระทำ ซึ่งการงาน, อ. เหตุ อะไรหนอแล” ดังนี้ ฯ

“อฺยเย อิมํ ภติ กตฺวา มยฺปิ เอกํ ภิกฺขุ โภเชสฺสามาติ ฯ

(อ. ภรรยาของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่แม่เจ้า แม่ อ. ดิฉัน ท. กระทำแล้ว ซึ่งการรับจ้าง นี้ ยังภิกษุ รูปหนึ่ง จักให้ฉัน” ดังนี้ ฯ

ตํ สุตฺวา เสฏฺฐิภริยาปิ ตสฺส “อโห อยํ ทฺวกรการิกาติ ปสฺสีติ ฯ

แม่ อ. ภรรยาของเศรษฐี ฟังแล้ว (ซึ่งคำ) นั้น เลื่อมใสแล้ว (ในภรรยาของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ว่า “โอ (อ. หญิง) นี้ เป็นผู้กระทำซึ่งกรรมอันบุคคลกระทำได้โดยยาก (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ฯ

เสฏฺฐี มหาทฺวคฺคตสฺส ทารุณํ ฆาติตกาเล “อฺยนฺเต ภตฺติติ สาลีนํ จตฺสโส นาฬิโย ทาเปตฺวา “อฺยนฺเต ตุมฺหิทาโยติ อปฺราปิ จตฺสโส นาฬิโย (P25) ทาเปสิ ฯ

อ. เศรษฐี (ยังบุคคล) ให้ให้แล้ว ซึ่งทะนาน ท. สี่ แห่งข้าวสาลี ท. (ด้วยคำ) ว่า “(อ. ส่วน) นี้ เป็นค่าจ้าง ของท่าน (ย่อมเป็น)” ดังนี้ (ยังบุคคล) ให้ให้แล้ว ซึ่งทะนาน ท. สี่ แม่เหล่อื่นอีก (ด้วยคำ) ว่า “(อ. ส่วน) นี้ เป็นรางวัลแห่งความ ยินดี แก่ท่าน (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ในกาลแห่งพิน ท. อันบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ ผ่าแล้ว ฯ

โส เคหํ คนฺตฺวา ภริยํ อาห “มยา ภติ กตฺวา สาลิ ลทฺโธ, อยํ นิวาโป ภวิสฺสตี, ตยา ลทฺธาย ภติยา ทธิเตลภฺกุกฺกณฺทานิ คณฺหาทีติ ฯ

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ไปแล้ว สู่เรือน กล่าวแล้ว กระบรยา ว่า “อ. ข้าวสาลี อันเรา กระทำแล้ว ซึ่งการรับจ้าง ได้แล้ว, (อ. ข้าวสาลี) นี้ เป็นกับข้าว จักเป็น, (อ. ท่าน) จงถือเอา ซึ่งนมสัสมและน้ำมันและของเผ็ดร้อน ท. ด้วยค่าจ้าง อันอันท่านได้แล้ว” ดังนี้ ฯ

เสฏฐิภริยา ปณ ตสสา เอก สปิปรณตทกญเจว ทธิภาชนนญจ กฏุกภณตทญจ สุตทสาธิตตททูลนาพิณจ ทาเปลิ ฯ

ส่วนว่า อ. ภรรยาของเศรษฐี (ยังบุคคล) ให้ให้แล้ว ซึ่งขวดอันเต็มแล้วด้วยเนยใส ขวดหนึ่งด้วยนั้นเดียว ซึ่งภาชนะอันเต็มแล้วด้วยนมส้ม (ภาชนะหนึ่ง) ด้วย ซึ่งของเผ็ดร้อน (ส่วนหนึ่ง) ด้วย ซึ่งทะนานแห่งข้าวสารแห่งข้าวสาลีอันหมดจดแล้ว (ทะนานหนึ่ง) ด้วย (แก่ภรรยาของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ฯ

อติ อุภินนเปี นว ตถทูลนาพิโย อเหตุ ฯ

อ. ทะนานแห่งข้าวสาร ท. แก้ว ได้มีแล้ว (แก่เมียและผัว ท.) แม่ทั้งสอง ด้วยประการฉะนี้ ฯ

เต “เทยยธมโม โน ลทโรติ ตถทูลนา ปาโตว อุจฺจหิสุ ฯ

(อ. เมียและผัว ท.) เหล่านั้น เป็นผู้ทั้งยินดีแล้วทั้งสำเร็จแล้ว ว่า “อ. ไทยธรรม อันเรา ท. ได้แล้ว” ดังนี้ (เป็น) ลูกขึ้นแล้วในเวลาเช้าเดียว ฯ

ภริยา มหาทศคตํ อาท “คจฺจน สามิ, ปณฺณํ ปริเยสิตฺวา อาทราติ ฯ

อ. ภรรยา กล่าวแล้ว กะบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ ว่า “ข้าแต่นาย (อ. ท่าน) จงไป, (อ. ท่าน) แสวงหาแล้ว ซึ่งผัก จงนำมา” ดังนี้ ฯ

โส อนฺตรปณฺณํ อทิสฺวา นทิตฺรํ คนฺตฺวา “ อยฺยานํ โภชนํ ทาทู ลภิสฺสามิติ ปทฺทจฺมานโส คายนฺโต ปณฺณํ อุจฺจนาติ ฯ

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ไม่เห็นแล้ว ซึ่งผัก ในระหว่างแห่งร้านตลาด ไปแล้ว สู้ฝั่งแห่งแม่น้ำ เป็นผู้มีความใจเร่งทั่วแล้ว ว่า “(อ. เรา) จักได้ เพื่ออันถวาย ซึ่งโภชนะ แก่พระผู้เป็นเจ้า ท.” ดังนี้ (เป็น) ขบอยู่ ย่อมเลือกเก็บ ซึ่งผัก ฯ

มหาชาลํ ขิปีตฺวา จิตฺเทวภูมฺโน “มหาทศคตสฺส สทฺเทน ภวิตพฺพนฺติ ตํ ปกฺโกสิตฺวา ปุจฺฉิ “อติวีย ตถจฺจิตฺโต คายสิ, กิณฺหุ โข การณฺนติ ฯ

อ. ชาวประมงผู้ยืนทอดแล้ว ซึ่งข่ายใหญ่ (คิดแล้ว) ว่า “(อันเสียงนี้) เป็นเสียง ของบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ ฟังเป็น” ดังนี้ เรียกมาแล้ว (ซึ่งบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ถามแล้ว ว่า “(อ. ท่าน) เป็นผู้มั่งคั่งยินดีแล้ว เกินเปรียบ (เป็น) ย่อมขับ, อ. เหตุ อะไรหนอแล” ดังนี้ ฯ

“ปณฺณํ อุจฺจนามิ สมฺมาติ ฯ

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนสหาย (อ. เรา) ย่อมเลือกเก็บ ซึ่งผัก” ดังนี้ ฯ

“กิ กริสฺสสฺสิติ ฯ

(อ. ชาวประมง ถามแล้ว) ว่า “(อ. ท่าน) จักกระทำ ซึ่งอะไร” ดังนี้ ฯ

“เอกํ ภิกฺขุ โภเชฺสสามิติ ฯ

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ยังภิกษุ รูปหนึ่ง จักให้ฉัน” ดังนี้ ฯ

“อโห สุกฺโก ภิษุ, โย ตว ปณฺณ ขาติสฺสตีติ ๖

(อ. ขวประมง กล่าวแล้ว) ว่า “โอ (อ. เรา) (อ. ภิกษุ) ไต จักเคี้ยวกิน ซึ่งผัก ของท่าน (อ. ภิกษุ) นั้น เป็นผู้เฒ่าแล้ว (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ๖

“กั กโรมิ สมฺม, อตฺตนา ลทฺชปณฺณเนน โภเชสฺสามีติ ๖

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนสหาย (อ. เรา) จะกระทำ อย่างไร, (อ. เรา) (ยังภิกษุ) จักให้ฉัน ด้วยผักอันตนได้แล้ว” ดังนี้ ๖

“เตนหิ เอหีติ ๖

(อ. ขวประมง กล่าวแล้ว) ว่า “ถ้าอย่างนั้น (อ. ท่าน) จงมา” ดังนี้ ๖

“กั กโรมิ สมฺมาติ ๖

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนสหาย (อ. เรา) จะกระทำ ซึ่งอะไร” ดังนี้ ๖

“อิเม มจฺเณ คเหตฺวา ปาพคฺชนกานิ อหฺมคฺชนกานิ กหาปณคฺชนกานิ จ อุทฺทหานานิ กโรหีติ ๖

(อ. ขวประมง กล่าวแล้ว) ว่า “(อ. ท่าน) ถือเอาแล้ว ซึ่งปลา ท. เหล่านี้ จงกระทำ ซึ่งพวง ท. อันถึงค่าซึ่งบาท (ด้วย) อันถึงค่าซึ่งกึ่งบาท (ด้วย) อันถึงค่าซึ่งหาปณะด้วย” ดังนี้ ๖

โส ตถา อกาลิ ๖

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ได้กระทำแล้ว เหมือนอย่างนั้น ๖

พทฺทพฺทเ มจฺเณ นครวาลีโน นิมนฺติตนิมนฺติตภิษุโน อตฺถาย หรีสุ ๖

(อ. ชน ท.) ผู้อยู่ในพระนครโดยปกติ นำไปแล้ว ซึ่งปลา ท. ตัว (อันบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ทั้งผูกแล้วทั้งผูกแล้ว เพื่อประโยชน์ แก่ภิกษุผู้ (อันตน) ทั้งนิมนต์แล้วทั้งนิมนต์แล้ว ท. ๖

ตสฺส มจฺจุทฺทหานานิ กโรนฺตสฺสเว, ภิกฺขจารเวลา สมฺปาปฺปนิ ๖

(เมื่อบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น กระทำอยู่ ซึ่งพวงแห่งปลา ท. นั้นเทียว, อ. เวลาเป็นที่เทียวไปเพื่อภิกษา ถึงพร้อม แล้ว ๖

โส เวลํ สลฺลกุเชตฺวา “คมิสฺสามิ สมฺม, ภิกฺขุโน อาคมนฺเวลาติ อาท ๖

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น กำหนดแล้ว ซึ่งเวลา กล่าวแล้ว ว่า “ดูก่อนสหาย (อ. เรา) จักไป, (อ. เวลา) เป็นเวลา เป็นที่มา แห่งภิกษุ ท. (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ๖

“อตฺถิ ปน ภินฺนิจิ (P26) มจฺจุทฺทหานนฺติ ๖

(อ. ขวประมง ถวายแล้ว) ว่า “กั อ. พวงแห่งปลา อะไร ๆ มีอยู่ (หรือ)” ดังนี้ ๖

“นตถิ สมม, สพพานิ ชีณานีติ ๑

(อ. บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่ นั้น กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนสหาย (อ. พวงแห่งปลา) ย่อมไม่มี, (อ. พวงแห่งปลา ท.) ทั้งปวง ลีนแล้ว” ดังนี้ ๑

“เตนหิ มยา อตตโน อตถาย วาลิกาย นิกขนิตฺวา จตฺตาริ โรหิตมจฺจนา จปีตา, สเจปิ ภิกฺขุ โภเชตฺตุกาโม, อิเม คเหตฺวา คจฺจติ เต ตสฺส อทาลิ ๑

(อ. ชาวประมง กล่าวแล้ว) ว่า “ถ้าอย่างนั้น อ. ปลาตะเพียนแดง ท. ลี อันเรา หมกแล้ว ในทราย เก็บไว้แล้ว เพื่อประโยชน์ แก่ตน, แม้ถ้าว่า (อ. ท่าน) เป็นผู้ใคร่เพื่ออันยังภิกษุให้ฉัน (ย่อมเป็น) ไชรั, (อ. ท่าน) ถือเอาแล้ว (ซึ่งปลาตะเพียนแดง ท. ลี) เหล่านี้ จงไป” ดังนี้ ได้ให้แล้ว (ซึ่งปลาตะเพียนแดง ท. ลี) เหล่านี้ (แก่บุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งยากใหญ่) นั้น ๑